

Sy-li spěwał,
Pilnje dželať,
Strowja će
Swóbný statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócný
Naoj mócný
Lubosc ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar iněrný
Čerstwosc da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje dželať
Wšedne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebies mana
Njeh ci khmana
Žiwnosc je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Serbiske njedželske łopjeno

Sałožik 1891 Rhrjebjanfll farar dr. theol. a fil. Biedrich Sella.

W Budyšchinje

18. julija 1937

Baužen

8. njedžela po śwj. Trojizy.

Scjenje śwj. Mattheja 7, 15—23.

Taflow a šnamjenjow, kotrej nam praja, so někaiki štrach hrošy, bywa wěšće na semi wjazy a wjazy. S toho widžimy, so njeje našče dženznišče žiwjenje w tym a tamnym drje porno přiedy spodobnišče, we wšchem jednorišče a lóžšče. Ale mamy tak rjez tež jara stare tasle, kotrej nam praja, so tež přiedy njeje čłowšče žiwjenje bjes štrachow było. Dženka je nam žamo našch Rnjes Rhrjstuž tajku poštajik, so by naž na štrach kędžbnych činik. S toho spóšnawamy, so žo wón njeda mylicž, so bě wón žebi pšichi wšchem wježelu na rjanosčach tuteje naščeje semje, na ptačach pod njebjom a na lalijach na polu na šrawjazym žicze, štajnje wědomy, tak wšchudžom štrachi kačaja, so tu čzeńje žu a wóšty, haj žamo lawy. A tak wón tež žwojim wučomnikam wocži wotewrješče, so bnyhu tute štrachi pšinali. S l a d a j c z e ž o, wón dženska praji, w o p a c ž n y c h p r o f e t o w! Wopomńće, kač woni žu, kač jich spóšnawacze.

W štawišnach ludži a ludow je drje štajnje było tajkich, kotřiž bnyhu mohli profetojo rěčacž. Woni žwojemu czažej nowe žměry polašowachu, žamo nowe pucze do pšichoda tak rjez rubachu, woni w šhwilach narodneho nješboža a špara a njemozy lud šbudžowachu a k skutkam pohonjowachu. Mny w Saškej hake njedawno na tajkeho muža spominachmy. Někotryžkuli s naž je drje tež tajkeho profetu mēl, kiž je jemu pomhał, kritište czažy pšichetracž. Bóh je tajkich ludži žlač a ščeje jich hišće dženska, pšichetož našch Bóh rěči a njemjelczi. A tak wjele jažnišcho widžimy tajkich profetow wuštupowacž w štawišnach Božeho kralestwa! To běchu mužojo, kotřiž běchu wot Boha dar a nadawek doštali, so bnyhu žo wutrobny luda dótkali warnujo, napominajo, trošćtuoja, požnylnejo, ale tež hrožo. To běchu potajkim prawi profetojo, ja

kotrychž by dnyrbjał lud a czaž jenož džakowny bnyč, kotrychž by wón dnyrbjał najpriedny prawje šnacž. Pšichetož našch lud a czaž drje powšchittkownje tak jara wjele njewě wo žwojich narodnych a nabožnych budžerjach. Haj, hdy bnyhmy jich došč žnali, njebnyhmy drje tak lohzy wopacžnym profetam pošlučali. Pšichetož wěrnó bohužel je, so je a bě došč wopacžnych profetow. Šdžezkuli a hdyžkuli prawi profetojo wuštupichu, běchu tam tež bórny wopacžni. Stare šhonjenje dž je: Šdžez je žwětlo, tam je tež ščžin, abo: Šdžez Bóh žyrkej štaji, tam natwari čžert pódla kapaktu. To žu štari profetojo našhonili, pšichedewšchem Žesuf žam, to je našch Luther našhonik, a dženska woprawdže njeje hinač, ani powšchittkownje ja lud a czaž, ani ja jenotliweho. Tuž wšchittim płaczi: Šladajcze žo! Tež wopacžni profetojo maja žwój pšichiwił. Pšichetož woni wědža žwoju wěž wuwjescž a ludži žlepicz. Džeczi žwěta žu žamo druhdy mudrišče hacž džeczi žwětla, praji Žesuf žam. Wopacžni profetojo maja tež po prawom lohke džěto; pšichetož žlupny a njerosumny je pšicheto došč, žwět dže šjebany bnyč, pšichitlowo praji, a woni móža šahodnje pošćupowacž, móža ludžom po hubje rěčecž, šchtož prawi profetojo šwjetšcha njemóža; pšichetož tuczi dnyrbja wěrnoscž a prawdu pšichowědacž, tež druhdy kšotacž a žwaricz, a to žo powšchittkownje njerosumi a žo mjenje hišće lubi. Woni, tak Žesuf jich rykuje, we wowcžej draščje pšichhadžeja, derje mēnjazy, i šubošnym hložom, dženska bnyhmy prajili: šympathižy, woni wšcho móžne rjane lubja, žamo njebieža na semi. Kač dnyrbjał to wóžebje našch lud se šandženny czažow wědžecž, a niz jenož žyly lud, ale tež jenotliwy čłowjek. Hdy bnyhu woni wšchitzy pošćanecž dži a mohli, kotřiž žu wot wopacžnych profetow domapntani, wobšchudženi, šjebani, kač wulka by jich licžba byla! Mało došč i naž by było wuwjatny, a někotryžkuli by mēl šrudne wězy powědacž. Pšichepšdže žo jich dohladachmy, spóšnawšchi, so bēchmy torhazym wjelkam

do pasorow pšchisli. Wopacžni profetojo šu štajnje strašni. Tuž: Gładajće šo jich!

Alle šhto pomha šlónčnje wšcho na fedžbu branje, jelišo jich njespósnawamy. Wopacžni profetojo dyrbya tola rjanu, spodobnu draštu wobleczeni bycz, dyrbya rjane, hladke płowa trjebacz a šo powšchitkownje po lubošnym waschnju swontom męcz, šo bychu šwoje wopory doštali; pšchetož hewaš by jich kóždy lěpje spósnal. Jesuž wě, šo šo tele spósnawanje taž jednorje njeczini. Kaž hušto, taž wošebje tu naž wóczko lohko jeba a myli, a hinaš tola njeje: Čłowjek widži, šhtož je pšched woczomaj. Tohodla wón nam druhu radu dawa: Na jich płodach dyrbicze jich pósnacz. Na płodach, niz na wuspěchach, wón praji. Pšchetož wuspěchow maja bohuzel wopacžni profetojo došč a nadošč. Hacz je čłowjek woprawdže dobry abo hacž šo wón jenož tajki bycz šdawa, to š jeho skutkow wukhadža, abo po prawym niz š jeho jenotliwym skutkow — čzehodla a kaš njemohł tež ras skutk wopacžneho profety dobry bycz —, ale š jeho zpleho bycza šnutkowneho, kotrež šo w mnohich jeho skutkach jewja. Płody tež čža trjebaja, wuspěchi niz pšchezo. Te móža tež ša wolomit bycz. Pola płodow ma šo na šorjen džiwacz: Móže tež šhto kicze šberacz wot čzešnjow abo figi wot wóštow? To džě runje bě a je wulkotnošč Božeho štworjenja, šo bě a je wšchitko štworjene šwojeho runja (1. Móš. 1, 21 a dr.). Tohodla tež paš šo dženska hiščče wšchitko po tymle šatonju ma, tež šhtož płody na šhtomje wěry nastupa. Šhtož njeje š šorjenja šjednocženštw a Bohom wukhadžašo a naroštlo, njeje prawy płód, ale hušto jenož pošdacžny, hdyž tež druhdy, šnajmjenšcha na wocz, zple rjany. Božodžěščoweho šhtoma płody šu tež rjane, ale š šorjenja tutoho šhtoma wone njejšu naroštke. Dobry šhtom njemóže šle płody pšchinješč a šhniš niz dobre. A hiščče jene praji Knjes: Niz wšchitž, kotšž fe mni rjeknu: Knježe, Knježe, do njebeštšo kraleštwa pšchindu, ale čži, kotšž wolu čžinja mojeho Wótža w njebeščach. To džě je jara šle, šo tež wopacžni profetojo Knjesowe mjeno hušto trjebaja, šo šo taš šdawa, jako bychu jara pobožni byli. A woni šu šamo druhdy džělawi ša Bože kraleštwo po šdacz. To šu čži, kotšž móža šo na wjele skutkow powołacz, a tola běchu a šu wopacžni profetojo, došel š tym jenož šašlepuja. Wóh Knjes paš njedcha jenož Knjes rěčacz, ale š Knjesom bycz, a to runje we wšchednym našim žiwjenju. Někaški čłowjek je ras prajš, šo ma šo čłowjek po tym pošudžowacz, kaški je doma mjes šwojimi, tam hdyž jeho druhdy ludžo njewidža.

Gładajće šo wopacžny profetow, to bě napominanje, kotrež šo nam dženska šta. Nadžijomnje je šo nam taš wažne ščinišo, šo na njo nješabudžemy. Šo šo paš njeby taš šdašo, jako bychmy jenož na druhich myšli, kotšž taš a hinaš wliw na naž wukonjeja, njed je tež runje taš šhutne napominanje pšchitajene: Budžmy my prawi profetojo, prawi pšchipo-wedarjo wulkich a hnadnyh skutkow našeho Boha; pšchetož to drje nadžijomnje wěmy, šo mamy tež my šwój wliw na druhich. Na šchitku njeprawu šlužbu, njed šo štawa wot kotrehožkuli, junu šurowe šudjenje pódže: Džicze precž wote mnje wšchitž, wy škótnizž! Tuž hiščče juntrócž: Gładajće šo wopacžny profetow! Šamjen.

Šuche morjo.

Ša pšched nim štejach a hladach na kolebaze žolmicžki. Wone šo pšchisobachy š napšcheczowne štrony hacž fe mni, šo mje dótkachy a mje šchwikachy. Podarmo paš ša šódžicžku hladach, kiž šnawo š tamneje štrony pšchijědže. Widžach hibot, jenož luty hibot! Šanurich šo do morjoweje šlubiny hacž na

dno. Tež tu hibota žiwjenje! Dróbní wobndlerjo morja běhachu nušnje tam a šem a wšchelakobarbne kwětki wyshe a niže še žolmicžkami w rytymie fe mni šo kiwčachu: „Gładaj, kaš derje šmy žiwe bjeje wšcheje štarošče! Kaš wšchelašo kčžemy! Naš šaštarar nam daruje wšcho, šhtož trjebamy! Daj šo tež ty wot njeho wješč, potom čži nicžeho njepobrachuje!“ —

Žolmicžki mje dale šchwikachy, a hdyž na šo pohladnyš, běch šucha. Žolmicžki njemacžachy! Běchu tola lute wyšče štwjelza! Š tykaž a šašo tykaž štwjelzow morjo wobšteješče, na hórku trochu šwižujo. Taš jo zple pšchewidžach a šaczuwach, kaš š tutoho kolebanja mēr na mnje šapa. Ša hladach a hladach. Moja myšlicžka paš džěšče wošebity pucz: pšches brunu rolu! Š njeje šuwachy šo bacziki, a dalšče šo š nim pšchidružichy. Š baczikow šuwachy šo štwjelza, potom šložy! Š tutych šašo čžepotaze kčženicžka a šlónčnje fe mucznate šornjatka! Kaške to hobyšče džělo, natwaricž wšchě tute štwjelza! A to šo štawa bjeje wšcheho ropota a bjeje wšcheje hary! Ani piknjenja nješšchimy! To je to špodžiwne!

Ša dóndžech hacž fe šonzej pšchěčžneho šahona. Tucžne a polne běchu šložy! Tu bě dobra rola! Tucžny paš bě tež njerjad, kiž mjes šložami roščješče. W njewušnjenych roščach roščješče jenož luta wyšoka trawa. Myšlach na lubu domišnu, na rune čžišče šahony rožki tam, rune wušnpane. A rune šóžicžki, kiž pšches pola wjedu! Tam lubošč pomha, lubošč, to najšplnišče a najwjetšče! Tudy drje je lubošč pobrachowala, tu je najent džělak šjes šajima! Šužizu mjenuja šahrodku, a to wona tež je! Kaš rjadki w šahrodžy šu jeje polka a hona.

Čžoply wěššik pšchinoschowawšče mi šlódke wonjenje š wyšokich lipow, a ja wobžarowach, šo je wječžor hižo tu. Božu wulku mudrošč w štworbje běch šašo ras šnowa spósnala. A.

Kotre wušnawaršče pišma ma žyrfej reformazije?

A kotre š nych dyrbych tež šam čžitacz, šo by wjedžal, wo čžo džě a šo by tež šam šobu rěčecz mohł, hdyž džě wo wušnacže a wo pišma najšeho ewangeliskeho wušnacža?

Wušnawaršče pišma lutheriske žyrfe šu šjednocžene we knihach, kotrež mjenujemy „Konfordinbuch“ po němšku. Wone pošhadžaja š lěta 1580. W nich namakajš te šti najštaršče šcheječžijanišče wušnacža, mjenužy: japošchotške wušnacže, to šu te šti artikle šcheječžijanišče wěry, kotrychž tekst je tež tekst artiklow Maleho šatechžnta; — dale to taš mjenowane Nicaenum abo Nicaenišče wušnacže, wo kotrymž njedawno w našawtu „1600 lět“ něšto pižachmy; wono našta na přenjej wulkej šhromadžinje žheje šcheječžijanišče žyrfe w měšče Nicaea w lěče 325; — to ščěže wušnacže je to taš mjenowane Athanizianum abo Athanazijanšče wušnacže, kotrež š lěta 451 pošhadža a wošebje wo Šswjatej Trojizy a wo tym, kaš bu Wóh čłowjek, jedna. — Š tutym šjom wušnacžam pšchijamšnu šo w najpomnjenych knihach konfordinje lutheriskeho wušnacža: Wulki a Mały šatechismuš Lutherowy, Confeššio Augustana abo Augšburgiše wušnacže a jeje Apologija, dale: Schmalkaldiške Artikle a jako pšchidawš š tomu Melanchtonowy špiš „de potestate et principatu papae“ — to je: wo možy a nadžnještšwu šamža — a šlónčnje hiščče „Formula Concordiae, to je formula pšchesjednoščje — š lěta 1577.

Augšburgiše wušnacže šteješče pšchezo hižo šnajmjenšcha artifel 1.—21. w pšchidawšku němškich špěwarškich a šteji nětk tež w nowych šerbškich špěwarškich, š kotrychž je šo w pošlednich měšazach šašo wjazy štow pšchedašo. Tuto wušnacže pšchepodachy

1530 na němškim fejmnje w Augsburgu Lutherizy křezorej; wo-
no je to najwusnamnišče mjes lutheriskimi wěrywusnacžemi;
wudželali su jo pšchedewšchem Luther, Melanchthon a Jonaš a
Bugenhagen. Melanchthon a Jonaš a tež Spalatin běchu se
kurmjerchom šobu w Augsburgu, mjes tym jo Luther na hrodže
Coburg wošta, dofelž bě klatba wuprajena. 25. junija je tuto
wusnacže křezorej pšchepodał a pšchecžitał w němškej rěči dr.
Richešcijan Beier; kaczaniski wudželł pšchepoda křezorej jafsi
kanceler Jurij Brück. Article 1.—21. jednaja wo wažnišchim a
rošbudžazym, artikel 22.—28., kotrej w špěwarškich njenama-
kajch, wo mjenje wažnym a rošbudnym. Pšchecžiwu tomu napi-
šachu katholicizy wučeni kaž dr. Eck, po křezorowej poručnošči
napšchecžiwne pišmo. Pšchecžiwu tutomu napiša Melanchthon
naspomnjenu Apologiju.

Mjenowane Schmalkaldiske Article jestaja Luther w lěće
1536 we Wittenbergu. Wone šo wošebje wótrje měrja pšhe-
cžiwu bamžej a buchu pižane, jako bě bamž wulki konzil, wulku
zhrkwinšku šhromadžinu, do města Mantua w Italiskej powołał.

Poslednje mjenowane pišmo, formula pšchesjednošče, na-
sta po poručnošči kurmjercha Augusta, a mjejeje roštoru wu-
jednacž, kotraž bě po Lutherowej krmjerczi mjes protestantami
wudhrila. Tute pišmo wobnjesuje šdobom tež lutherisku zyrkej
pšchecžiwu reformaziskej zyrkwi.

Reformiriska zyrkej ma šwoje wošebite wusnacža. Za Něm-
šku je najwažnišče to, kotrej mjenujemy „Heidelbergiski kate-
chizmuš“, kotryž 1563 jestajestaj Ursinus a Olevianus po po-
ručnošči pšalskeho Friedricha III. Mimo tutoho maja jenot-
liwe kraje hiščeje šwoje wošebite wusnacža, tak Schwiza, Fran-
zowiske, Šendželiska atd.

Kadžicž je, jo křezdy, kiž šo bóle i tutym jaběra, čita Lu-
therowej katechizmaj — Mały katechizmuš tola tak hižo doflad-
nje jnaješ! — a Augsburgiske wusnacže a Schmalkaldiske ar-
tikel a tež Heidelbergiski katechizmuš. Šchtóž tute špišy šam
nima, wobrocž šo na šwojeho šararja, kotryž jemu wěšče wu-
pomha.

Rospikachmy to tohodla ras tu, dofelž tola šo nětko wjele
wo tym rěči a pišče a dofelž tajke praščenja, kaž je pšchi špo-
čatku štajichmy, pšchiindu.

Rospominaj!

Šnjowu čaž — nusny čaž! Ale tak dyrbi to tola byčž!
Tak čže to ratač tež mēcž! Kač njespošojny wón, hdyž žně
tajke, jo nima wjele džela, jo nima nusne!

Šnjowu čaž — nusny čaž! Ale telko šhwile dyrbiš
mēcž, jo i Bohom rěčiš — t. r. šo modliš, a jo to a tamne
šlowo Biblie a wěry rospominaš. A kaž šlowo či tu
dženša štajimy. Še to šlowo reformatora Luthera. A hdyž
wono tež krótkje je, wopšhija wono tola žyłe žiwjenje kře-
ščijana. Šopmjatkuj šebi jo a rospominaj jo. Wona čže tak
lohkto šažo njepuščeži, a je tež wonka na polu i tobu. Luther
praji: „Šchtóž je šapocžal, křeschcijan byčž, tón šo nima ša
to, jo křeschcijan je, ale šebi jara žada, jo by byl křeschcijan,
a čžim bóle wón pšhiběra a rošče, čžim bóle wón ša tym
šteji, jo by to byl, a čžim mjenje šo ša to ma, jo to je!“

Nowe Bože domy.

Křezdu njedželu mohli tu powěšč štajicž, jo šo tež dženša
hiščeje nowe Bože domy twaria, hacž runjež tu tajkich je,
kiž křeschcijaniskej zyrkwi a jeje Božim domam kónž wěščža.

Dženša tu tute powěščje: Dofelž štara wječna zyrkej
wjazy njedokaha, budže wožada Wittenau pola Barlina no-
wy Boži dom twaricž. — Wožada Nymphenburg w Bayer-
skej je nowy twar Božeho doma šběhala. — Wožada w ros-

próščenju Lauterbach w Čzornym lěšu, kiž je šwoje Bože
šlužby w hoščenzu mēla, budže šebi Boži dom twaricž.
Šsrědk ša to pšhinjeje wošebity zyrkwinny wopor.

Zyrkej a štat.

Nowe Bože domy. Pod tutym napišmom mohli křezdu
njedželu nowe powěščje i Němškej wošewječž. To wšchaf
nochzemny, ale dnyš a dnyš tu tola tajku powěšč štajimy, jo
bychmy tež my tu wědzeli, jo Ewangelišy šwěru i šwojej
wěry šteja, jo šebi šwoje Bože domy waža, jo ša nowe Bože
domy daruja, haj wopruja. Tak je wožada Gruna pola Šer-
lohna šwój nowy Boži dom — Křrštufowu zyrkej — pšhe-
wjała. W Pomorškej je wožada Šerdinandshof dobrowólne
dary a wopory šběrała a je nětko telko nahromadžila, jo mó-
že šebi kapaku twaricž.

Šswětanahladny. Kaž je šnate, bu Ludendorffowe šiba-
nje do pšhipošnatych šwětanahladow pšhijate. Ludendorff
je nětko dale poštipil a šwojich pšhiwšnikow šjednocžil do
šwajsta: „Bund für deutsche Gotterkenntnis (Ludendorff)“.
Tutón bu 19. junija t. l. w Mnichowje šapižany. W jeho
wuštawčach šteji mjes druhim: „Tuto towarštwu pšhijima
tych Němzow, kotřiž šo wušnawaja i „Deutsche Gotterkennt-
nis (Ludendorff)“, kotrej rěči se špošnacžow šilosofiskich džě-
low šnjenje dri. Mathilde Ludendorffoweje.

Hugenottojo. Šsmny jich tu šaž a šaž naspomnili. Woni
pšhiindžechu i Šranzowškej, ju, šwoju domišnu, šwój wótzny
kraj, wopuščežiwšchi, dofelž w nej nješmēdžachu po šwojej
ewangeliškej wěry žiwi byčž. Wulki džel i nich namaka — kaž
tež Šalzburgišy Ewangelišy — nowu domišnu w němškich,
wošebje w pruškich krajach, kotrej i nimi dobychu dobrnych a
šwěrnnych štacžanow a tak dobrnych mozow. Tuczi Hugenottojo
nješju jenož šwojej ewangeliškej wěry, ale tež nabožnym a
narodnym waišnyjam šwojich wótzow a macžerjow šwěrn
woštali. To šjewi šo na pšch. tež pšchi 250lětnym jubileju,
kotryž hugenottiska wožada Šriedrichsdorf w horach Taunus
šwjecžesche. A tutomu šwjedženjej nješendžechu šo jenož wšchē
štawy tuteje wožady, ně, tež mnoho druhich Ewangeliškich; wo-
žadnei šhóraj pač wuštipištaj w hugenottiskej draščže tam-
nych šwěrnnych ewangeliškich wučahowarjow. Jubilej pošasa,
jo je hugenottiska wožada šebi wuškowala šwojich wótzow
a macžerjow wěru a šwěru a waišnja a naložki. Šdobom
šo tam šjewi, jo Ewangelišy tež pšchi tajkich škladnoščach hro-
madu šteja. Ewangeliška methodiška wožada pošla šwój šhór
pošawništow na tutón šwjedžen, kotřiž w Božim domje, kotryž
bě šebi wožada pēknje wobnowila, a wonka dujachu. A
wulka licžba hoščzi i dala a i bliška wobšwēdčzi, jo i huge-
nottiskej wožadu w jenej šwěry šteji i ewangeliškej wěry.

Mexiko. Tam nješndla jenož katolišy křeschcijenjo, ale
tež ewangelišy, tam je tež němška ewangeliška wožada. Tuta
nasta wošoko lěta 1900. Wona je pošledni čaž byla wjazy
lēt bjes šararja i němškej domišny. Nětko pač je Ewangeliška
zyrkwinna rada w Barlinje šararja M. Šhenku tam pošla.
Tutón je 3. julija pšhed wožadu, kotruž je šebi šnowa šhro-
madžil, přeni ras předowal a 4. julija šu tam tutón wažny
podawil i wošebitej šwjedženiskej Božej šlužbu džaknje wopo-
minali. Šacž runje tam krajne šakonje to a tamne hacža, je
tola možno bylo, tež w pošlednich čžěžkich lětach wožadne
šwiški a wožadne džela šdžeržecž a špēchowacž.

W Mexiku šwonja šažo šwonny. Škoro tši lěta běchu w
mekšikanškim štacže Sonora šwonny dyrbiške mjelčžecž. Nětko
šmēdžachu šažo šwój mošasnny ert wotewricž a do kraja wo-
lacž. We wulkich prožekcionach čžehnjesche lud do Božich do-
mow, kotrejž bě wuščnošč 1934 šawrēka.

Se Eserbow a s dalofa.

Žně. Žně! to je nětkle hežlo. A přiedy hacž bo prawje šapocžachu, pōšla Bōh tež deščezit, po kotrymž bo lacžna semja žedžesche, wo kotryž prošachmy, kotryž je tak nušny wožebje sa pizu. Dženža — pōndželu 12. julija — tu pola naž snajmjenišča deščezuje, bohacze a wutrajnje, tak so može bo semja napicž a žwoje rostliny šastaracz. To mamy bo dža-
kowacz Bohu! A nutrnje jeho prošncž, so chyzł dacž honam, žnjam a ratarjam prawe hojaze wjedro, so by nam štrowych, dobrnych plodow naroštko, so bychmy je žmēli wšitke rjane domoj khowacz. Ale tajke džačowanje a tajke prošenje njeje hižo wērne, Bohu špodobne modlenje, hdnž jo jenož dnž a dnž čžinimy, na pšch. hdnž naž nusa k tomu honi, nusa, kotruž nam nacžini pač kuchota, pač mokrota. Modlenje je hačle potom to wērne a prawe, hdnž je wono nastajnje rēcž čžlow-
škeje wutrobny i Bohom, rēcž čžlowškeho džesčja i njebyškim Wōtžom, wšcho jene hacž nusa bo tak abo hinač husa abo hacž nam žlōnzo šboža jažnje žwēczi abo hacž to tak rjez wšchē-
ny, mērny čžaž, w kotrymž wšcho tak po žwojim dale dže. Tuž modlmny bo wšchēdnje, tuž rēcžmy i njebyškim Wōtžom kōždn džen! Wopokažmy tež i tym, so je mjes Bohom a mjes nami wšcho w dobrym a so njeje tak, kaž to tu a tam w do-
mach namakašy: žu tam hromadže — ale njerēcža ničžo hromadže! Kajke to žiwjenje! Kšchescžijanške niz! — A tak tež tam, hdnž bo k Bohu njemodla, dnybšch prajicž: Kajke to žiwjenje! Kšchescžijanške niz! Pšchetož kšchescžijenjo rēcža džen kaž džen i Bohom, — bo modla, dofelž žu i nim žiwi. Šdže žem pač žmēšch to pšchi tajkim šadžerženju potom wu-
žlōnženje, žohnowanje wocžakowacz? Žohnowanje, Bože žoh-
nowanje je jenož tam, hdnž je Bože špodobanje! — A šlōncž-
nje praj: Kajki je rosdžel mjes tymi, kotřiz praja: „Žadny Bōh a Knjes a štworicžel wšche naž; kōždn špōšnawa jeho w žebi!“ a mjes tymi, kotřiz wērja, so Bōh a Knjes a štwor-
čžel wšche naž, ale pač tak čžinja, jačo tu njebył? — A njesabudžmy, so tutōn Knjes a Bōh wšchitko, — wšchitko — a runje tak wšchitkich we žwojej mozy ma, — a so we žwojej mozy ma: dacž a niz dacž, a runje tak powyšchicž a ponižicž.

Do wožadaw. Eserbška hłowna předarška konferenca je bo we žwojim pošlednim pošedženju šabēraka se wšchelaki-
mi wažnymi naležnosčemi. Wo tym tu ščžehowazeho šdželi-
my: Jednorny šeschiwł nownych žerbškich špēwarškich budže bo hišchje tuto žyle lēto sa 2 hriwnje pšchedawacz. Je šwoje-
laze, so bu w pošlednich mēžazach wjažy štow tutnych špēwar-
škich pšchedatnych. — A našcha druha nam tak wulžy, haj naj-
bōle wažna žerbška kniha, našcha žerbška Biblija, bē najwaž-
nišchi i dnyfow, kotrež bē pšchedžyda k. šarač Mjerwa-Bufe-
čžanški, na dnjowny porjad štajil. Drježdžanške a Barlinške
bibliške towarštwo štej škoro žyly šklad žerbškich Biblijow ros-
pšchedalej a na šarach njeje jich tež wjažy wjele njerospšche-
datnych žerbškich Biblijow. Tuž šteji pšched žerbškim ludom,
wožebje pšched žerbškimi duchownymi, to wažne praščenje:
Šchto čžinicž? Ma bo Biblija šnowa čžijchčžecž? Ma bo čžijch-
čžecž, kajkaž je, nješchemēnjena? Ma bo dokladnje pšchēhla-
dacž a potom šnowa čžijchčžecž? Wo tutym žmy nadrobnje
rēcželi; pošlednje žłowo pač nježmy prajili. Je tola tuta
wēž šdobom tež runje tak wažna wēž Eserbow w pruskej Lu-
žizy. S nimi jednamy a potom bo šhromadnje rošžudžimny. —
Mjes dalšchimi dnyfami bē tež rosprawa wo štipendijach.
Dale našpomni pšchedžyda tež, so je štud. theol. Melka-Ra-

šojdžanški žwoje přenje theologiske pruhowanje w Lipšku
wobštal a so je tak nadžija, so dalšcha wožada žwojeho du-
chowneho doštanje. A dalšchi študowazy hotuja bo na žwoje
přenje pruhowanje. — Tež wo našchim šopjenku „Bomhaj
Bōh“ bo rosprawa poda a předomanja abo nutrnosče bo sa
pšchichodne njedžele šapižachu; maja tola žerbšy duchowni
wot wšcheho špocžatka nadawł, tute nutrnosče porjadnje sa
šopjeno, sa žyly žerbški lud pižacz. Mjes pšchitomnymi može-
šche pšchedžyda tež noweju duchowneju i wutrobnyimi pšchēče-
mi poštworicž, k. Šalerja-Šodžijškeho a Šornčžerja-Lupjan-
škeho, na kotrejuž je našch njedželnik we žwojim čžažu špo-
minat.

„Bethel“, snate „mēsto lubosče“ je žwjećilo jubilej
žwojeho 70lētneho wobštačja a škutkowanja. Pšchi škladnosčzi
tu něšchto drobnišche našpomnimy. Dženža jenož jenu licžbu.
A žwjatocžnosčzi, kotruž tam mējachy we wulkim lēžnym
Božim domje, bē bo tam 15 000 pšchēčželow domu šhromadži-
lo. To je tola šjawne a widomne žwēdcženje došč sa škutk,
kotryž je wuškutkowala kšchicžijanška lubosč.

Bibliški pucžnik.

8. njedžela po žwi. Trojizy, 18. julija: Čžlowjekeje je
poštajene, junu wumrēcž, potom pač to žudjenje. Šebr. 9, 27.
— Mat. 7, 15—23. — Pšalm 1. — Ach tak brašchne, ach tak
trašchne wšchēch žu ludži wēžy! Wšchitko dnybi kaž žnēch ros-
tacž, špadnncž, šhinncž, kōnz žwōj doštacž, prawy pač žmē
wēcžnje woštacž. K. 717, 10.

Pōndžela, 19. julija: Žesuf je wočoło čžahnył a derje
čžinił a wuštrowił wšchitkich, kotřiz wot čžerta pšchemōženi bē-
chu; pšchetož Bōh bēšche i nim. Šap. šf. 10, 38. — K. 336, 10.
— Žona 2. — 1. Kral. 17, 8—24.

Wutora, 20. julija: Žako pač tōn młodženz to žłowo žly-
šchēšche, wotēndže wōn šrudny; pšchetož wōn mēješche wjele
žubłow. Mat. 19, 22. — K. 3317, 4. — Žona 3. — 1. Kral.
18, 1—15.

Šerjeda, 21. julija: Šarišejšy a pižmawucženi mōrcža-
chu a džachu: Tōn bjerje hrēšchitow horje a jē i nimi. Luk.
15, 2. — K. 409, 4. — Žona 4. — 1. Kral. 18, 16—29.

Šchtwōrtk, 22. julija: Tuž džēsche wōn do bo a džēsche:
Ža džy poštanncž a k žwojemu nanej hieč a k njemu rjez: ja
žym šhrēšchil w njebyu a pšched tobu, a nježym dale hōdnny,
so bych twōj žyn mjenowaný był. Luk. 15, 17. 18. 19. — K.
390, 1. — Gal. 1, 1—10. — 1. Kral. 19, 1—18.

Šsobota, 24. julija: Bōh je čžaž njewēdomosče pšche-
hładač; nětk pač pšchitaje wōn wšchudžom wšchitkim čžlowje-
kam, so bychu pošutu čžinili. Šap. šf. 17, 30. — Gal. 2, 1—14.
— Pšchizł. 16, 1—9. — Ty na prawy pucž šawołašch wšchēch,
kiz bo w škōščach bludža, jim mozy k wobrocženju dašch, so
požlōšchnišchi budža, jich nožych i wōtžnej wutrobu, žy šwōl-
ny k hrēchow wodacz, hdnž pošutnje je hidža. O, daj jim
prawej wēry mōz, so hrēham praja dobru nōz a twoje herb-
štwo widža. K. 307, 5.

Wištowanje. Kni. L. w D.: Doštach, tola tndženja bē hižo
wšcho wobštarane. Wulki džak a wutrobny poštrow se Šser-
bow Wam a wšchēm Šserbam. Redaktor.

Ša 9. po žwi. Tr.: L. w M. — Ša 10. po žwi. Tr.:
H. we L.